

ket. Det synes jeg vi omgående skal gå ind og se på.

Når der skal indføres valgfrihed i den ene ende af systemet, skal det kædes sammen med en vis form for retssikkerhed, således at man kan blive boende i den ældrebolig eller det plejehjem, man har valgt. Vi ved jo, at det er meget hårdt for de ældre at skulle forlade deres vante omgivelser, og derfor må vi se på fraflyttelsesreglerne.

For det tredje løser dette forslag jo heller ikke problemet med de mange gamle og meget svage, der overhovedet ikke bliver visiteret til plejehjem, selv om de meget gerne vil på plejehjem. De er af kommunerne så at sige blevet dømt til en form for isolationsfængsel i ensomhed og utryghed i eget hjem, oven i købet på ubestemt tid og ofte med et minimum af hjemmehjælp.

De har i alt for mange tilfælde ikke mulighed for at få f.eks. ledsaget udgang eller en daglig gårdtur, som de indsatte i fængslerne trods alt har et krav på. Kan det danske velfærdssamfund være det bekendt? Det mener Dansk Folkeparti i hvert fald ikke.

Gid folketingspolitikkerne – og lad mig bare tage kommunalpolitikkerne med – dog en gang imellem kunne tænke sig selv ind i disse svage gruppers sted. Så tror jeg, at ældreplejen ville se helt anderledes ud i dag.

Men som det fremgår, er vi i Dansk Folkeparti, trods vores ønsker om at se forslaget i en større sammenhæng, positive over for forslaget, det kan bare ikke stå alene.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Forslaget er en genfremsættelse, og jeg kan høre på de øvrige ordførere, at der er blevet spurgt om, hvad der er sket siden sidst. Jeg kan i hvert fald godt høre, hvad der er sket. Vi er kommet ind i et valgår, og det gør jo en væsentlig forskel i argumentationen.

Forslaget tager ligesom sidst udgangspunkt i at fjerne de sidste barrierer, der er, for den, tror jeg, lille gruppe, der måtte ønske at flytte. Og det synes CD da er helt fornuftigt at gøre.

Samtidig har regeringen jo også bestræbt sig på at gennemføre en lang række forbedringer på ældreområdet, og det, man har diskuteret i dag, har vel i det væsentlige været, om der er noget at vælge imellem.

Det spørgsmål synes jeg vi kan trække ind i en lang række politikområder, hvor man i øvrigt siger til folk – og det er en af de værste fraser, man næsten kan bruge – at der er en bred vifte

af muligheder. Mange gange bliver det take it or leave it; der er altså ikke noget bag.

Men jeg har en opfattelse af, at ældreområdet kommer til at ændre sig. Finansieringen vil også blive anderledes fremover, der vil være private, der bygger plejehjem og finansierer på den måde, at der vil være en vis form for egenfinansiering for nogle af dem, der flytter ind.

Så det dér billede af, at alt er kommunalt, kommer til at ændre sig, også fordi de ældre vil det. Og her drejer det sig om en smal gruppe af ældre mennesker, som gerne af forskellige årsager vil flytte. Jeg kan godt se, at man vifter med fanen om det kommunale selvstyre, det synes jeg da også er godt, men det er vel ikke så godt, så det skal stå i vejen for en, tror jeg, talmæssigt smal gruppe, som ønsker at flytte af den ene eller den anden årsag.

Sådan skal det bare være, selvfølgelig skal de have lov til det. CD støtter.

Jette Gottlieb (EL):

Jeg er stensikker på, at langt de fleste af os gerne vil have et frit valg i de fleste af livets forhold. Men der kan jo ikke være tale om et reelt frit valg, hvis der ikke er noget at vælge imellem.

Det forslag, som bliver behandlet, giver ikke noget frit valg. Der er stort set ingen substans i forslaget, og det er svært at se det som andet end en ideologisk markering. Det er det, det er.

Lad os nu forestille os en situation, hvor fru Andersen efter et par ugers behandling på et sygehus er klar til udskrivning. Hun kan ikke længere klare sig i eget hjem, og derfor bliver fru Andersen, hendes pårørende, sundhedspersonalet og den kommunale socialforvaltning enige om, at hun skal udskrives til plejehjem. I hendes kommune er der heldigvis kun 2 ugers ventetid på en plejehjemsplads, men det forudsætter jo selvfølgelig, at hun er villig til at flytte ind på det plejehjem, hvor pladsen bliver ledig.

Hvis fru Andersen skal have et frit valg, forudsætter det jo, at der er ledige pladser på alle plejehjem. Sådan er virkeligheden ikke. Ethvert plejehjem indeholder et antal boliger, man kan jo ikke bare proppe flere ind i den enkelte plejebolig, sådan som man kan med børnene i børneinstitutionerne.

Enhedslisten ønsker, at den ældre skal have størst mulig indflydelse, også når det handler om bolig på et plejehjem, men det er direkte umoralsk at bilde landets ældre ind, at de selv kan vælge, hvilket plejehjem de vil bo på. Når man flytter på plejehjem, har man behovet her